

Sygn. akt VIII GC 724/15 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy Wydział VIII Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSR Marcin Królikowski

Protokolant st. sekr. sąd. Marzena Lewandowska

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 r. w Bydgoszczy

na rozprawie

sprawy z powództwa C. W.

przeciwko (...) M. S. (1), T. S., Przedsiębiorstwo (...) Spółce jawnej w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9 109,87 zł (dziewięć tysięcy sto dziewięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) z odsetkami w wysokości ustawowej:

od dnia 2 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1 517,00 złotych (jeden tysiąc pięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Marcin Królikowski

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

.

(...)

(...)

(...)

(...)

UZASADNIENIE

Powód C. W. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą W. C. Przedsiębiorstwo (...) domagał się zasądzenia od pozwanej R. M. S., T. S., Przedsiębiorstwo (...) Spółka Jawna w S. kwoty 9 109,87 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że sprzedał pozwanej rury stalowe o symbolach (...) i (...). Powód wskazał, że za sprzedany towar wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...), w której określił odroczony termin płatności na 21 dni. Nadto powód podał, że pozwana potwierdziła odbiór towaru jednakże nie uregulowała płatności za przedmiotową fakturę. Powód wskazał również, że właściwość miejscową Sądu ustalił na podstawie art. 34 k.p.c. w związku z art. 452 § 1 zd. 2 k.p.c.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 marca 2015 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNc (...) Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w B. orzekł zgodnie z żądaniem powoda oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wniosła o odrzucenie pozwu ze względu na istniejący między stronami zapis na Sąd polubowny. Nadto pozwana podała, że powód nie udowodnił żądania zobowiązania. Pozwana podała, że podpis widniejący na dokumencie WZ, jest nieczytelny i nie pozwala na identyfikację osoby, która dokonała odbioru towaru. Pozwana zanegowała aby otrzymała fakturę VAT z dnia 11 grudnia 2014 r. Pozwana wyjaśniła, że ewentualnie w przypadku uznania przez Sąd umowy za zawartą, wszelkie spory wynikające z umowy strony zobowiązały się rozwiązać polubownie wyłączając tym samym kognicję sądów powszechnych. Ponadto pozwana złożyła wniosek o skierowanie sprawy do mediacji.

W odpowiedzi na sprzeciw powód nie wyraził zgody na skierowanie sprawy do mediacji, bowiem w jego ocenie wniosek pozwanej zmierzał do przedłużenia postępowania. Powód wskazał, że twierdzenia strony pozwanej pozostają w sprzeczności względem siebie. Nadto powód podał, że zgłoszone dowody potwierdzają roszczenie powoda.

Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2015 r. Sąd odmówił odrzucenia pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony prowadziły korespondencję mailową w celu ustalenia warunków zamówienia. W dniu 5 grudnia 2014 r. pozwana złożyła u powoda zamówienie na materiały w postaci rur stalowych.

(dowód: korespondencja mailowa, k. 50-54 akt, zamówienie nr (...) – k. 55 akt, zeznania powoda – k. 79v. akt)

W dniu 11 grudnia 2014 r. powód wydał pozwanej zamówiony towar, który został dostarczony przez wynajętą firmę transportową do pozwanej spółki. Podczas odbioru sprzedanych rzeczy dokument WZ wystawiony przez powoda został podpisany.

(dowód: dokument WZ – k. 18 akt, specyfikacja wykonanej usługi transportowej, k. 45 akt, faktura nr (...), k. 61 akt, zeznania powoda – k. 79v. akt)

W dniu 11 grudnia 2014 r. z tytułu wykonanej sprzedaży rur stalowych powód wystawił fakturę nr (...) na kwotę 9 109,87 zł. Na fakturze oznaczono odroczony termin zapłaty ceny do dnia 1 stycznia 2015 r.

(dowód: faktura – k. 17 akt)

Powód prowadził rozmowy z pracownicą pozwanej, która nie udostępniła mu numeru telefonu do właściciela. Powód nie dostał żadnej odpowiedzi w sprawie zapłaty umówionej ceny.

(dowód: zeznania powoda – k. 79v. akt)

Wobec powyższego powód w piśmie z dnia 10 lutego 2015 r. wezwał pozwaną do zapłaty, a pozwana nie spełniła żądania powoda.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 19 akt)

Powyższy stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd ustalił w oparciu o wyżej wymienione dowody z dokumentów prywatnych znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość, autentyczność i moc dowodowa nie budziły jego wątpliwości, a także na podstawie zeznań powoda.

W ocenie Sądu zeznania powoda były szczerze, logiczne, rzeczowe, korespondowały ze sobą wzajemnie oraz z pozostałym materiałem dowodowym ujawnionym w sprawie.

Na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. Sąd ograniczył przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron do przesłuchania powoda, albowiem współnik pozwanej prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się przed Sądem i nie usprawiedliwił swojej nieobecności.

Zaznaczyć tu należało, że przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 1161 k.p.c. strony mogą poddać spór pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Zapis na sąd polubowny powinien być sporządzony na piśmie (art. 1162 § 1 k.p.c.). W razie wniesienia do sądu sprawy dotyczącej sporu objętego zapisem na sąd polubowny, sąd odrzuca pozew lub wniosek o wszczęcie postępowania nieprocesowego, jeżeli pozwany albo uczestnik postępowania nieprocesowego podniósł zarzut zapisu na sąd polubowny przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy. Sąd odmawia odrzucenia pozwu lub wniosku o wszczęcie postępowania nieprocesowego gdy zapis na sąd polubowny jest nieważny, bezskuteczny, niewykonalny albo utracił moc, jak również wtedy, gdy sąd polubowny orzekł o swej niewłaściwości (art. 1165 § 1 i 2 k.p.c.). Jeżeli umowa nie przewiduje dla sądu polubownego funkcji rozstrzygania sporu, to tego rodzaju zapis nie stanowi zapisu na sąd polubowny. W szczególności nie stanowi zapisu na sąd polubowny umowa o poddanie sporu właściwości sądu polubownego jedynie w celu zawarcia ugody (zob. wyrok SN z dnia 11 lipca 2001 r., V CKN 379/00, OSNC 2002, nr 3, poz. 37, oraz postanowienie SN z dnia 11 października 2001 r., IV CKN 139/01, LEX nr 53085).

Pomimo podniesienia zarzutu zapisu na Sąd polubowny pozwana nie przedstawiła żadnego dokumentu potwierdzającego wykonanie przez strony zapisu o poddaniu rozstrzygnięcia niniejszego sporu przez wskazany przez strony konkretny, indywidualnie oznaczony sąd polubowny. W konsekwencji zarzut pozwanej był nieskuteczny, a Sąd na podstawie art. 1165 § 2 k.p.c. odmówił odrzucenia pozwu.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia sporu pomiędzy stronami, Sąd zważył, iż przy umowie sprzedaży, sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę (art. 535 k.c.).

Podstawowym przedmiotem sprzedaży jako stosunku prawnego jest przeniesienie przez sprzedawcę na kupującego własności rzeczy - nieruchomości i rzeczy ruchomych. Obok przeniesienia własności rzeczy, podstawowym obowiązkiem sprzedawcy jest obowiązek jej wydania, co oznacza przeniesienie posiadania rzeczy. Podstawowym obowiązkiem kupującego jest zapłata świadczenia pieniężnego – ceny, a spełnienie tego obowiązku powoduje wygaśnięcie zobowiązania dopiero wówczas, gdy sprzedawca otrzymał gotówkę, lub też uznany został jego rachunek bankowy albo obciążony został rachunek kupującego. Jeżeli zaś dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia

pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c.).

Sąd zważył także, iż w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

W ocenie Sądu strona powodowa wykazała, że strony łączył stosunek obligacyjny na podstawie którego powód sprzedał pozwanej zamówione przez pozwaną rury stalowe. Powód przedłożył fakturę, dokumenty WZ oraz przedstawił dowód ze specyfikacja wykonanej usługi transportowej, a z w/w dowodów wynikało, że powód wydał pozwanej rzeczy zamówione przez pozwaną w ramach zawartej przez strony umowy sprzedaży.

Faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych i wraz z innymi dowodami, chociażby w postaci dokumentu Wz stanowi dowód spełnienia świadczenia przez sprzedawcę (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 24 października 2002 r., I ACa 219/02, OSA 2004/2/6).

Sąd zważył także, iż pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby pozwanej na zniweczenie argumentacji powoda. Pozwana ograniczyła się wyłącznie do zaprzeczenia zasadności roszczenia powoda, gdy tymczasem powinien był przedstawić wnioski dowodowe, których przeprowadzenie przez Sąd pozwoliłoby na zniweczenie twierdzeń strony powodowej. Pozwany temu obowiązkowi nie sprostał.

W konsekwencji Sąd uznał, iż pozwana nie zapłacił powodowi ceny tytułu sprzedaży rzeczy, więc popadła w zwłokę ze spełnieniem tego świadczenia (art. 476 k.c.). Powód miał, więc prawo domagać się od pozwanego zapłaty ceny wraz z odsetkami za zwłokę.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 535 k.c. Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 9.109,87 zł. O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. (pkt. I wyroku).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 99 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. W myśl tej zasady strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W niniejszej sprawie koszty poniesione przez powoda wyniosły łącznie 1.517,00 zł. W powyższej kwocie mieściła się kwota 17,00 zł stanowiąca opłatę skarbową od pełnomocnictwa, kwota 1.200,00 zł stanowiącą wynagrodzenia pełnomocnika ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państw kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwota 300,00 zł stanowiąca opłatę od pozwu.

SSR Marcin Królikowski